

medens andre Amtet paa den modsatte Kant af Landet faae det Dobbelte, og at Lærerne i en Egn af Landet faae halvt Tillæg, medens Lærerne i en anden Egn faae det dobbelte eller tredobbelte, ikke er blevet modbevist. Det viser netop, at dette Lovforslag er ubrugeligt til det Diemed, hvori det skal bruges, og det maa vel fra alle Sider erkjendes, at, naar der kun er Tale om noget Midlertidigt, er netop Finantsloven det rette Sted at optage det paa.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Det kan selvfølgelig ikke falde mig ind at ville yttre et eneste Ord om det foreliggende Lovforslag, men naar der af flere ærede Ralere under min Tilstedeværelse her — jeg har ikke været tilstede fra Begyndelsen af — er givet Anvisning paa Finantsloven for der at høre paa Skolelærernes utilstrækkelige Lønning, tror jeg dog, det er paa rette Tid og Sted, at ogsaa Finantsministeren udtaler sig. Forord bryder ingen Lov. Jeg vil minde om, at jeg, da det Spørgsmaal ifjor kom til at foreligge for mig som Finantsminister, om jeg for mit Bedkommende vilde gaa ind paa, at der paa Finantsloven blev givet en Bevilling til at høre paa Skolelærernes trange Stilling her i Landet, gav mit Samtykke dertil, men det skete paa ingen Maade, fordi jeg erkjendte Berettigelsen af at forlange et Dyrtidstillæg til Skolelærerne udredet af Statskassen. Det erkjendte jeg ikke den Gang, og det erkjender jeg ikke nu. Jeg gik altsaa ind paa, at denne Post blev opført, ikke paa Finantslovsforslaget ifjor i sin oprindelige Skikkelse, men jeg modsatte mig ikke, at det indkom der, fordi jeg saae, at det da vilde være umuligt i den Samling ad regulær Wei at tilvejebringe nogen Forbedring i Skolelærernes Raar. Det gaves altsaa ikke som et Dyrtidstillæg, men som en Hjælp til Skolelærerne paa en Tid, da de høit trængte dertil, og da der ikke var nogen anden Afgang til at staa dem Hjælp end netop denne. Det ærede Medlem vil deraf forstaa, at for saa vidt der denne Gang skulde fremkomme et Forslag om paa Finantsloven at udrede et Dyrtidstillæg for Skolelærerne, bliver i det Mindste Finantsministerens Stilling lige over for et saadant Forlangende en helt anden, end hans Stilling var ifjor.

Rjør: Jeg skal kun gjøre den korte Bemærkning, at min ærede Rabe tilvenstre (Th. Nielsen), naar han siger, at han i sit tidligere Foredrag har paavist, at Lovforslaget var aldeles ubrugeligt, idet han i saa Henseende havde viist, at flere Paragrafer deri skulde være ubrugelige, dog maa indbringe mig, at disse Feil kunne løbe sig rette i et Udvalg, men at det ikke er nogen Grund til at forfaste Lovforslaget. At man har andre Grunde dertil og navnlig dem, der ellers bleve anførte af det ærede Medlem, er en helt

anden Sag. Jeg har kun villet gjøre denne Bemærkning for at rette det ærede Medlem derhen, at det ikke har været min Hensigt at forstaa Sagen paa den Maade. Jeg deler ikke den Betragtning, som min ærede Rabe tilhøre (Winther) har gjort gjældende, at vi nu skulde sidde i en saa trostesløs Stilling, at vi ikke kunde komme ud af den i de ti første Aar, og jeg deler heller ikke den Betragtning, at vi skulde vige tilbage, fordi det store Flertal har en anden Opfattelse end vi. Løvetimod, jeg har den Formening, at Enhver skal høre de Anstuelser, han har, og gjøre dem gjældende, saa godt som det er ham muligt; det er Enhvers Opgave her i Thinget, uanset om det store Flertal er imod ham eller ikke. Jeg har tidligere sagt, og siger endnu, at det er mig ligegyldigt, hvo der sidder ved Ministerbordet, naar de Forslag, som fremlægges derfra, blot ere saadanne, at man kan gaa ind paa dem. Jeg maa naturligvis ogsaa i højeste Grad beklage, at dette Lovforslag kun er en lille bitte Stump af en Reform paa et Omraade, hvor vi alle maa ønske en hel Reform; men paa den anden Side er der en saadan paatrængende Nødvendighed derfor, hvilket jo erkjendes fra alle Sider, at man bør tage under Overveelse, om man ikke for den store Befolknings Skyld burde gaa ind derpaa. Grunden til mine Udtalelser er den, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) har, ikke yttret, thi det er jeg ikke berettiget til at sige, men givet en Antydning, hvoraf jeg kunde slutte, at det var efter Samraad med og i Samklang med flere Meningsfæller, at den Beslutning var bleven tagen, at Sagen ikke skulde gaa videre. Det er derfor, jeg har udtalt disse Par Ord; thi det høie Thing veed jo godt, at jeg hovedsagelig — ikke altid, men for en stor Del — følger dette Things Flertal, medens der dog kan fremkomme Sager, med Hensyn til hvilke man kan have Betænkeligheder ved at gjøre det, og det har jeg her. Jeg siger nu til Slut, at, hvis man lod denne Sag gaa i Udvalg, var der en Mulighed for — og det var jo dog et Forsøg værd — at komme til en Forstaaelse med den ærede Minister. Gjør man derimod denne bratte Afbrydelse af Sagen, saa — tillad mig at sige det — vil det i mine Dine være lidt for tidligt, og de Raaben, man kunde faae i Hænde mod Ministeren, har man da løvet ved denne Fremgangsmaade.

Winther: Jeg skal kun bemærke til min ærede Sidemand til Venstre (Rjør), at det er mig temmelig ligegyldigt, enten jeg staa alene eller er sammen med Flertallet. Den Bemærkning, der fremkom fra min ærede Sidemand, tror jeg egentlig var overflødig, thi jeg har virkelig i mange Aar givet Exempler paa, at jeg har det fornødne Mod til at staa lige over for hele Thinget, naar jeg har en inderlig Overbevisning om, at jeg bør stille mig saaledes. Jeg lader ikke min Stemme-